

Вера Борисова

Когато спираш да бъдеш
майка

Сутрешните лъчи на слънцето все по-настойтелно се провираха през завесите в спалнята. Катя се беше молила този момент никога да не дойде, но утрото настъпи, много преди тя да стане готова да го посрещне. В съседната стая на нейния мрачен, неугледен апартамент спеше малката ѝ дъщеричка – Поли. Милата Поли, която дори не подозираше каква драма тормози майка ѝ.

Катя се изправи без желание и тръгна към кухнята със замислено изражение. Може би за детето така щеше да бъде най-добре. Защо да расте в скромния дом на майка си, когато можеше да бъде при успешния си баща.

Да, баща ѝ.

Катя беше срещнала Мартин като студентка и се беше влюбила мигновено. През цялото време на техния брак беше подкрепяла и помагала на съпруга си за кариерата му в банката. Благодарение на нейната всеотдайност и загриженост, Мартин бе успял да се издигне в службата си и да стигне до шеф на една от най-големите банки в страната. Търпеливо бе чакала да настъпи подходящия момент, за да си родят дете. Беше необходим „подходящ“ момент, защото за Мартин всичко трябваше да е планирано. След седем години брак, след толкова много трудности преживени заедно, той поиска развод. Катя обаче не я болеше толкова от това. Не беше ядосана и заради двайсет годишната му приятелка, която веднага след развода им стана негова годеница. Катя страдаше, защото сега Мартин ѝ взе детето.

Младите понякога са склонни да мечтаят и така се раждат илюзии-те за безоблачно съжителство с любовта на живота. Катя беше встъпила в този брак с подобни илюзии. Като всяко младо момиче и тя мечтаеше за рицаря в бляскави доспехи, а Мартин изглеждаше точно като такъв. С годините отношенията охладняха, но тя не беше преставала да вярва в своя рицар. Когато на бял свят се появи и дъщеричката им Полина, сякаш беше получила всичко, за което мечтаеше. Работеше в градския музей, но по-голямата част от деня прекарваше с детето си и в кухнята. Домакинството не беше любимото ѝ занятие, но искаше, когато Мартин се прибере, всичко да е както трябва. Беше сменяла пелени, тичала към и от детските градини, беше дала най-хубавите години от живота си на една мечта – да има здраво семейство. И изведнъж всичко рухна! Не вярваше, че могат да ѝ вземат детето, но се оказа, че майчинското у нея не е достатъчно. Трябваше да изкарва повече пари, а тя нямаше възможност за това, тъй като бе загърбила професионалния си живот. Нали Поли имаше нужда от майка! Сега щяха да ѝ вземат и нея.

Катя си наля чаша кафе и седна на масата. Подпря лакти и разтри подутите си от безсъние и плач очи. Главата ѝ не побираше случилото се. Тя отново се замисли за безумния процес, повдигнат от бившия ѝ съпруг. Не си нае адвокат. Не смяташе, че ѝ е необходим. Сега донякъде се обвиняваше, че не го е сторила. Беше длъжна да направи всичко, за да задържи петгодишната си дъщеричка. Но тогава не вярваше, че могат да ѝ я отнемат. Все пак тя беше майката, човекът, който се беше грижил за нея толкова време! Защо вече да не може да го прави? Гледаше седналия на другата скамейка мъж и се опитваше да си припомни какво точно в него бе обикнала. Мислеше си как нещата се промениха до толкова, че да се стигне до съд. Кой би повярвал, че мъжът, на когото се бе посветила изцяло, ще я съсипе за толкова кратко време, без дори да се замисли над болката, която ѝ причинява. Мартин обърна поглед към нея за кратко, но в него нямаше нищо от човека, за когото се беше омъжила. Гледаше я като непозната, със същото хладно и пренебрежително отношение, с което в началото обслужваше клиентите си в банката. Сърцето ѝ се сви от мъка, защото тя най-после бе осъзнала страшната истина, Мартин воюваше срещу нея. Това беше битка и той трябваше да я спечели, дори ако се водеше срещу човека, споделил седем години от живота му.

Катя се увери, че това е истина, чак когато адвокатът му спомена в съда за една дребна случка от младостта им. На един купон беше пушила трева. Случи се само веднъж, заради компанията, защото все още беше млада, защото истинската жена все още не беше загинала в нея и страшно ѝ се живееше. Мартин също пушеше тогава, но тя не го спомена. На кого бе необходим целия този цирк? Вероятно би могла да му прости за всичко, но когато използва това в съда срещу нея, Катя коренно се преобрази. Потърси адвокат и макар да нямаше особено много средства си обеща, че ще направи всичко по силите си, за да спечели делото...

Но изгуби.

Попечителството над Поли беше присъдено на Мартин, а тя получи право да я вижда всеки уикенд. Само това, да я вижда, когато тя я беше отгледала! Сега онова двайсетгодишно момиченце щеше да приспива нейното дете. Що за правосъдие беше това?

Катя отпи от горещото кафе, защото усети, че очите ѝ отново се насълзяват. Мислеше, че след цяла нощ прекарана със сълзи на очи, няма да може да се разплаче повече. Но грешеше, една майка никога не би могла да преживее раздялата с детето си. Кафето прокара своята топла прегръдка по свитото ѝ от мъка гърло, но този път с него не дойде

облекчение. Че какво облекчение би могла да намери вече? Нейният русокос ангел спеше в детската си стая за последен път. За последен път щеше да види как Поли притичва боса по мокета в коридора, нахълтва в кухнята и се втурва към нея с усмивка и още сънени очички. За последна сутрин се будеше при нея. Дали щеше да я забрави с времето, дали скоро щеше да обикне повече новата годеница на баща си? Тези въпроси измъчваха и без това достатъчно наранената ѝ душа. Кой щеше да се свива при нея, когато вечер гледаше телевизия? Какво щеше да прави сама в този отвратителен апартамент? Как можеше да живее само за събота и неделя?

Катя се изправи и отиде до прозореца. Знаеше че ТЕ щяха да дойдат да ѝ вземат детето след около два часа. Цяло чудо беше, че Мартин бе намерил време, за да дойде да си вземе момиченцето. Толкова години него все го нямаше, вечно бе зает с банката, с кариерата си. Поли израсна почти без баща. Явно се е сетил и за това иска да навакса. Само, че бащинството не е като някакво ново изживяване, което би могъл да изпиташ ако пожелаеш. Това не беше концерт по желание. А Мартин все го нямаше през тези пет години, в които Катя отгледа едно добре възпитано, умно и весело момиче. С какво право сега той идваше да ѝ го вземе. Искаше ѝ се да го убие. Само това ѝ беше останало сега – детето. Вземеше ли го, Катя оставаше като изгубена. Нима щеше да ѝ причини това? О, щеше и още как! След делото, което заведе, тя вече не вярваше, че в него е останала и капка обич към нея. Тя го беше подтиквала да се бори за успех в банката, а банката беше създала едно чудовище. Каква ирония!

Искаше ѝ се да отиде в стаята на Поли, за да я погледа, докато спи, но знаеше, че не трябва, защото така само болката от раздялата щеше да стане непосилна. Поли знаеше, че отива да живее при Мартин, но не прояви никаква емоция. Навярно детето още не можеше да осъзнае промяната, която настъпваше. По същия начин прие и развода на родителите си. Не каза нищо, но Катя знаеше, че това много я натъжи, защото понякога на сън тя плачеше. Сега беше същото, само че този път тя нямаше да бъде при малкото си момиченце, за да го утеши, когато осъзнае необратимата промяна. Кой щеше да се грижи сега за скъпата ѝ Поли?

Катя отново се разплака, но не както плачат хората, когато са тъжни. Катя плачеше с някакво странно безучастие, оставяйки сълзите да се спускат по подпухналото ѝ лице. Взираше се през прозореца, но всъщност не гледаше в него, а в ограбената си и излъгана душа. Търсеше някое местенце, останало незасегнато от болка и тревоги, за да се скрие в

него.

Не беше останало такова място. Колко съсипана и нищожна се чувстваше сега! Щом не беше успяла да задържи до себе си единственото ценно нещо в живота си. След развода беше продължила да се усмихва и да се бори само защото Поля беше с нея. А сега? Какво щеше да я крепи сега?

– Мамо?

Катя се обърна като ужилена от гласчето на момиченцето. То стоеше босо, все още по пижамка и се взираше разтревожено в нещастното лице на майка си. В едната си ръка държеше плюшената играчка, която Катя беше направила за нея. Не беше нещо особено, но Поля не се разделяше никога с нея.

– Мамо, защо си тъжна? – попита все така озадачена Поли.

– Не съм, миличка – побърза да отвърне Катя – Просто очите ми се насълзиха от слънцето. Виж, колко силно пече днес Слънчо! Ден точно като за разходка.

Тя взе детето на ръце и го приближи до прозореца. Колко много обичаше нейните малки ръчички, които и даваха всичката сила, от която се нуждаеше. Нейното малко ангелче! От него се учеше да обича, от него черпеше енергия, когато всичко вървеше надолу с главата, заради него беше готова да направи каквото и да било. Само да имаше как да избягат, да се скрият от целия свят, но да бъдат само двете!

И все пак, колкото по-бързо приемеше, че ще я вижда по-рядко, толкова по-добре и за двете им. Катя пусна момиченцето отново на пода и отиде да й приготви закуска.

Погледна часовника си. Оставаха някакви нищожни петнадесет минути. Още само петнадесет минути и щеше да остане съвсем сама сред грозните развалини на един неуспешен брак. Колко болка още ѝ беше писано да понесе? Мечтите ѝ се оказаха неизпълними и когато картонените кули се събориха, тя беше тази, която трябваше да понесе тежестта им. Не съпругът, който винаги отсъстваше, не двайсетгодишното момиче, което разруши семейството им, а тя – загрижената майка и примерна домакиня. Тя страдаше най-много, защото само тя бе вярвала, че всичко ще свърши добре. Само тя, като последна глупачка, се доверяваше на съпруга си изцяло и търпеливо го подкрепяше в името на щастието им заедно. Каква нещастна надежда! Корабът потъваше и явно тя единствена остана като негов капитан. С него потъваха мечтите ѝ, младостта ѝ,

иллюзорното ѝ щастие. А най-страшното бе, че освен това лъжливо щастие, за нея нямаше друго. Какво ѝ оставаше след като затвореше вратата след Поли?

Шумът от автомобил, спиращ долу пред блока, я извади от мислите ѝ и тя с нежелание погледна през прозореца. ТЕ бяха, Мартин и онова момиче, чието име дори не се опита да запомни. Идваха, за да ѝ вземат малкото ангелче, след като дори не знаеха дали наистина го искат. Катя се спря безсилна да направи каквото и да било. Трябваше да слезе до долу с Поли. Но как би могла да предаде дъщеря си в чужди ръце просто така? Бяха ли останали в нея толкова сили?

Катя тръгна към вратата на детската стая, където Поли си играеше с куфарите си. Спря се на прага и с глас, натезал от болка, едва промълви:

– Хайде, миличка, баща ти е тук!

Поли вдигна русокосата си главичка и я погледна с големите си, обичливи очи. Само ако знаеше колко много болеше да я гледа така, когато трябваше да се разделят. Поли стана от леглото и посегна към куфарите. Не, че можеше или пък някога ги бе носила, просто така. Катя ги взе вместо нея и тръгна със замислено изражение. Колко дълго се беше молила този момент никога да не идва.

Двете с дъщеричката ѝ мълчеливо се спуснаха с асансьора и излязоха пред входа на блока. Тогава Катя се спря и коленичи пред момиченцето. Хвана я за ръка и с нечовешко усилие каза:

– Довиждане, миличка! Бъди послушна и... не ме забравяй, сълзорице!

– Мамо, ти нали ще идваш? – отвърна бързо Поли.

– Разбира се, че ще идвам! Още в събота ще се видим отново! – насила се усмихна тя.

– Тогава защо плачеш?

Този невинен въпрос я накара да се натъжи още повече. Как да ѝ обясни, че вече нищо нямаше да е същото? Че с нейното заминаване се слага край на майчинството ѝ. Че щом Поли си отиде, тя вече нямаше да е майка. Или поне щеше да е на половина майка, а няма нищо по-лошо от половинчатите неща. Как да обясни на такова малко дете света на големите, който тя самата не разбираше?

– Права си, миличка, няма да плача! – тя изтри лицето си от сълзите и се изправи – До събота. Ще очаквам да те видя с нетърпение!

Поли тръгна към колата на баща си, но се обърна, за да помахна на Катя. Дали в очите ѝ имаше сълзи? Не, може би просто ѝ се беше

сторило така, може би просто прекалено много ѝ се искаше да види малко тъга по лицето на дъщеря си.

Катя продължи да гледа безучастно, дори когато колата на бившия ѝ съпруг се отдалечи и се изгуби от погледа ѝ. Нямаше сили да се обърне и да влезе обратно в апартамента си. Това би означавало, че животът си продължава пак по същия начин, а това дълеч не беше вярно. Нищо в живота на Катя нямаше да продължи по същия начин, след като изгуби попечителството над дъщеря си. Тя се взираше в празната улица така силно напращаща за празнината в душата ѝ.

Пред жилищния блок стоеше една майка, на която бяха отнели детето, една жена, чийто живот беше безвъзвратно загубен, една жена, останала без мечти и надежди. Стоеше там, макар да имаше дом, стоеше на улицата, защото в дома си се чувстваше бездомна. Беше ограбена толкова много, че дори не можеше да плаче. Дори сълзи не ѝ бяха останали вече. Тя самата не знаеше как нещата се промениха толкова много за толкова кратко време.

Катя се качваше по стъпалата към петия етаж, където я очакваше празна стая, объркан живот и само няколко избелели снимки, за да ѝ напомнят, че някога е била щастлива. Мислеше си, че доскоро не беше правила нищо с такава апатия както това дълго изкачване, което не искаше да предприема. Беше останала сама... вече...

Ако мъката не вземеше и малката останала ѝ искрица живот, то самотата щеше да го направи. Кой би помислил, че младата, пълна с мечти и планове жена, която имаше блестящо бъдеще пред себе си, ще стигне до тук? Кой би повярвал, че толкова малко познава човека до себе си? А може би Катя бе осъзнала истинския Мартин, но не поиска да повярва на тази истина? Може би точно силният ѝ стремеж към сбъждане на мечтите ѝ я направи сляпа за грозящата опасност.

Катя стигна до петия етаж и се спря пред вратата си. Не можеше да си отговори на едно нещо: Как може една майка да живее само за събота и неделя?

КРАЙ

© Вера Борисова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3429>]